

Sasha Vlad
311 Oak St.
San Francisco, CA 94102, USA
(e-mail: vlad4text@cs.com)

Arturo da Cruzeiro-Seixas
Rua da Rosa 152, 3º
1200-389 Lisboa, Portugal

UNIVERSIDADE DE ÉVORA	
Arquivo	01.355

Le 28 juin, 2000

Cher Arturo da Cruzeiro-Seixas,

Je m'appelle Sasha Vlad et je suis un des participants à l'exposition "La Parenté n'est pas héréditaire" de la République Tchèque. Je suis originaire de Roumanie et, à part des collages, peintures et dessins, je fais des traductions (j'ai traduit plusieurs surréalistes roumains vers l'américain).

J'ai obtenu votre adresse par l'amabilité de M. Pajurek du Musée d'Ostrava et je vous écris pour vous dire que je suis très heureux d'avoir eu la possibilité d'exposer mes collages dans la compagnie de vos oeuvres. J'admire énormément vos dessins et les "cadavres exquis" que vous avez fait avec vos amis surréalistes. (J'espère qu'un jour j'aurai l'occasion de faire un "cadavre exquis" avec vous!)

En toute admiration et amitié,

Sasha Vlad

UNIVERSIDADE
DE ÉVORA

Sasha Vlad
311 Oak St.
San Francisco, CA 94102, USA
(e-mail: vlad4text@cs.com)

Artur do Cruzeiro Seixas
Rua da Rosa 152, 3º
1200-389 Lisboa
Portugal

UNIVERSIDADE DE EVORA	
Arquivo	79 01.355.01

Le 15 septembre, 2000

Cher Artur do Cruzeiro Seixas,

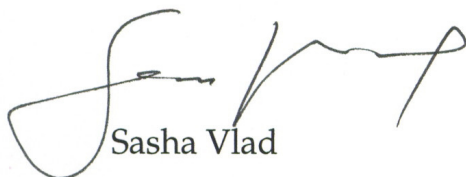
J'ai reçu avec surprise et grande joie votre colis et je vous remercie de tout coeur de vos splendides dessin-lettre et cadavres exquis ! Je suis très heureux d'avoir pu entrer en contact avec vous et je m'excuse de vous répondre si tardivement.

Par ce courrier je vous renvoie les résultats du jeu ; il faut avouer que, après avoir dessiné ma part et dévoilé vos commencements des "cadavres", j'ai été si impressionné par la qualité de vos dessins, que mes contributions m'ont paru plutôt pâles et, en plus, mal dessinées ! Toutefois, j'ai fini de les encrer et je ne peux qu'espérer que le résultat final vous plaira (au moins comme expériment !). Moi, j'ai beaucoup aimé le fait que le hasard a engendré quelques jolis rapports. Par exemple, j'ai été surpris de découvrir que dans le dessin avec les "jambes-poissons" figurait un personnage-bateau sans jambes, qui avait l'air d'en pêcher. Si vous désirez donner des titres plus ou moins descriptives à ces "cadavres", j'ose suggérer pour celui-ci quelque chose avec "pêcheurs de jambes" ; pour l'autre, je crois que le mot "femaisons" pourrait être utilisé d'une façon quelconque. Qu'en pensez-vous ?

Je vous envoie aussi deux de mes collages que j'ai fait spécialement pour vous et deux autres commencements pour des cadavres exquis. Pour ces derniers j'ai tenté un expériment, en utilisant des "post-its" pour disperser les éléments sur la page, dans le but de mieux intégrer les dessins dans un tout organique. J'espère qu'il vous fera plaisir de les compléter.

Encore une fois, grand merci !

Bien amicalement,

Sasha Vlad

ARTUR DO CRUZEIRO SEIXAS - SASHA VLAD

UNIVERSIDADE DE ÉVORA	
Arquivo	FS

01.355-01

UNIVERSIDADE
DE ÉVORA

UNIVERSIDADE DE ÉVORA	
Arquivo	FCS

2

01.355-01

UNIVERSIDADE
DE ÉVORA

Sasha Vlad
311 Oak St.
San Francisco, CA 94102, USA
(e-mail: vlad4text@cs.com)

Artur do Cruzeiro Seixas
Rua da Rosa 152, 3º
1200-389 Lisboa
Portugal

October 11, 2001

Dear Artur do Cruzeiro Seixas,

I am writing to you not knowing whether you receive my letters or not, since I haven't heard from you in a long time. A few days ago I received the most recent issue of the publication Analogon (No. 31-32), issued by the Czech surrealists. As you can see from the attached copy, one of our Exquisite Corpses was published alongside a text by Guy Girard. I hope you like it.

In other news, Gellu Naum, the Romanian surrealist poet, whose poems and novel *Zenobia* I translated into English, died on September 29 at the age of 86. How are you? I would love to hear from you.

Wishing you all the best,

Sasha Vlad

* morreu

Guy Girard

Černý hukot

Byly ukradeny plány druhé světové války! Já, Fantomas, je musím nalézt. Jdu po stopách banditů: pronásledování, nezapomenutelná i pomíjivá dobrodružství.... Zloději na mě čekají ukrytí v lese, jejich skryší je díra, na jejímž okraji je nápis „Portugalsko“. Ve skutečnosti jde o nástroj k navracení se do minulosti, přesněji řečeno do doby revoluce 1830. Kupodivu se s bandity dávám do řeči, dokonce si s nimi vyměřuji několik kufrů a zbraní. Poté i já skáču do díry a vydávám se směrem k roku 1830.

(sen z 24. dubna 1980)

Ve dvacátém pařížském obvodu se stále ještě nachází - i když vydá na napospas bouračům, kteří se snaží co nejdříve skoncovat s legendou města - slepá ulička s názvem Satan. Snílek v ní může vidět dveře maskující jednu z mnoha skryší Fantomasových... Jak víme již od

Artur Do Cruzeiro Seixas, Sasha Vlad: Znamení mrtvola

Hegela, zlo za pomoci dějinného vývoje posouvá vědomí reality směrem k realizaci možného. Nemravnost vývoje - k velké nechuti vládnoucí ideologie - zvyšuje očekávání utopie a nedočkavou touhu po ní, a to tím více, čím více tato touha nabývá v kolektivní imaginaci sílu mýtu. Modernost nepoznala větší úzkost, než jaká pramení z nemožnosti zobrazit toto zlo, v němž se „krásný a živý dnešek“ rozchází s „vývojem, kdy se vše proměňuje ve zboží“. Jaký dostatečně traumatizující postoj má zaujmout tento totem negativity? Černý obr, jehož hromoucí hlas zněl pod duhou roku II: byl to otec Duchesne, který brzy poté pustošil strašidelné zámky romantismu. Opouští je, jako by vystoupil sám ze sebe i z knihy, z jednoho z těch frenetických románů napsaných proto, aby vám tuhle krev v žilách.

Bylo potřeba projít touto prokletou zkušeností strachu, strachu z nemožnosti být sám sebou ve století, které se odvažuje měřit člověka podle návodu jakési antropometrie. Avšak od Melmotha po Maldorora ví svatokrádežné vědomí o své jedinečnosti i jinakosti. Tato imanentní jinakost bude jednou nazývána „nadčlověk“ (Nietzsche) či „nadsamec“ (Jarý). Právě ona - osamělým hlasem, odmítajícím ohromující blízkost ženské jinakosti - neustále provokuje chápání světa, které pro pokrokovou ideologii buržoazie ilustruje mýtická gestikulace inženýra s očima z bílého železa. Když humor dialekticky přesahuje jedinečnost a jinakost, točí se panděro Otce Ubu! Když však o desítky kalendářů později slast prohlašuje, že zvládá formu svého chaosu a dává přednost děsu před strašlivou realitou, její oteklý stín, rozprostírající se na křechi Paříže, má kyselý úsměv Fantomasův.

Aktualita stínu: slunce nesvítlí po všechny? Odvěta bídy nastrojené do chorobných pozlátek pánů (megalomanie, sadismus apod.). Fantomas znesvěcuje zákony a instituce, jelikož nikdy neměl zapotřebí být jejich původcem. Vždy jsou za ním o zákon pozadu, o zákon náhody, který se špatně snáší s pseudonutností respektovat společenská pravidla. Génus zločinu je, jak se zdá, vždy připraven k vykonání geniálního zločinu, který by odhalil malichernou podobnost lidských zákonů se zákony přírodními, s tím rizikem, že by mýtus přišel o své utopické zanícení v romanci absolutna. Fantomas se ovšem, narozdíl od Maldorora, neměřil s mrtvolou Boha, ale s jeho dědicí: s buržoazií, jejím státem a její policií.

Básníci, a zvláště surrealisté, oceňují u Fantomase tutu morální kritiku o to více, že Alain a Souvestre ji, ať už vědomě či ne, přenesli do pravidel literární hry. Zápletky vznášející se mezi dvěma kapitoly, napsanými každá jinou rukou, a krásné dny romaneskní doby nenávratně ustupují příkazům černé luny zející za „sluncem utatou hlavou“) poetické zuřivosti. Je na básni a jejím kouzlu, aby nic, ve své povolné bezprostřednosti, nezůstalo nyní ušetřeno hučení zahrady slasti. Trvalý zázrak: velmi podivné věty náhle spolu s imaginací svolávají veškerou mobilitu ducha na obřad, v němž se bytost ovládá skrze bohatství jazyka, jež je velebeno jakoby až k nekonečnu. „Zatímco prodavač nugátu byl na této podivné procházce, pokladní na nádraží ve Sceaux vydávala k poslednímu vlaku dvě jízdenky třetí třídy jednomu velkému ďábelskému člověku doprovázenému starcem s dlouhým bílým vousem.“)

Z takové procházky, podobně jako z některých snů, se vracíme naplnění nostalgii, vztekli z toho, že chceme každodenní náhody definitivně podrobit výzvě odjinud.

Není moderní zázračno, v němž se odehrává Fantomasova aktuálnost a sužuje se přetrvávající neaktuálnost každodennosti, místem - jelikož se také od jedné epizody k druhé stává místem zločinu - obnovení etiky utopie? Na začátku tohoto století král hrůzy nutně zaručoval - v katastrofickém modu, jenž je vlastní agresivnímu výrazu potlačených infantilních popudů a tužeb - hravou odvetu principu slasti. Dnes, kdy tolik objektivních pohrom přitěžuje principu reality, by princip slasti s chutí pověřil Fantomase tím nejhorším zločinem: aby proti systematickému ohlupování obnovil příslib štěstí.

červen 1993

přel. Anna Pravdová

1) Soleil cou coupé - narážka na *Pásmo* Guillaumea Apollinairea a báseň Aimé Césaire, pozn. překl.

2) In *Le magistrat cambrioleur*, ed. R. Laffont, 1962, s. 343.

